

Ο λόγος του Θεού

/ Γνώμες

• Του π. Δημητρίου Μπόκου

Ένας Ρωμαίος εκατόνταρχος είχε κάποιον δούλο πολύ αγαπητό, που βρισκόταν στα πρόθυρα του θανάτου. Ζήτησε από τον Χριστό να τον θεραπεύσει. Ο Χριστός ανταποκρίθηκε πρόθυμα και ξεκίνησε για το σπίτι του εκατοντάρχου, αλλά εκείνος θεωρώντας τον εαυτό του ανάξιο για μια τέτοια επίσκεψη, ζήτησε ταπεινά από τον Χριστό να θεραπεύσει τον δούλο του από μακριά, λέγοντας απλώς ένα λόγο. «Μόνον ειπέλόγω» και θα θεραπευτεί ο δούλος μου. Όπερ και εγένετο (Κυριακή Δ΄ Ματθαίου).

Ο εκατόνταρχος ήταν κατά πάσαν πιθανότητα προσήλυτος. Αγαπούσε τους Ισραηλίτες και είχε χτίσει τη συναγωγή τους με δικά του χρήματα. Είχε στραφεί ευνοϊκά προς την εβραϊκή θρησκεία. Επέδειξε πίστη εντυπωσιακή που επαινέθηκε με ιδιαίτερη έμφαση από τον Χριστό. Όντας στρατιωτικός, γνώριζε την ισχύ της εντολής. Ο στρατός λειτουργεί αποκλειστικά με τη δύναμη της εντολής. Οι

πάντες πειθαρχούν στον λόγο του ανωτέρου. Είναι αδιανόητη η παράβαση εντολής. Κάθε καταστρατήγησή της επιφέρει βαρύτατες κυρώσεις. Κατ'αναλογία ο εκατόνταρχος προσέδιδε απόλυτο κύρος στην εντολή του Θεού. Πίστευε ακλόνητα στην υπέρτατη ισχύ της.

Όντως καμμιά φυσική ή πνευματική δύναμη δεν μπορεί να αντιπαλέψει τον λόγο που βγήκε από το στόμα του Κυρίου. Ο λόγος του Θεού είναι παντοδύναμος. «Τω λόγω Κυρίου οι ουρανοί εστερεώθησαν» (Ψαλμ. 32, 6). Είπε απλώς ο Θεός, έδωσε εντολή, και τα πάντα έγιναν. «Αυτός ενετείλατο και εκτίσθησαν» (Ψαλμ. 148, 5). Υμνούμε την ανυπέρβλητη αυτή δύναμη του Δημιουργού. «Ο κατ' αρχάς τους ουρανούς παντοδυνάμω σου λόγω στερεώσας, Κύριε Σωτήρ...» (Ήχος βαρύς, Κυριακή πρωί, ωδή γ').

Ο Χριστός όμως απευθύνει λόγο και σε μας. Μας κάνει γνωστή την αλήθεια του. Μας διδάσκει. Μας συμβουλεύει. Μας παρέδωσε την παιδεία και νοουθεσία του. Προσδιόρισε τα αιώνια όρια για την ασφαλή πνευματική μας πορεία. Και τα όρια του Θεού είναι αμετάθετα και αδιασάλευτα. Δεν αλλάζουν από εποχή σε εποχή. Δεν πηγάζουν από ευμετάβολες ανθρώπινες διαθέσεις. «Το γαρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα». (Ησ. 1, 20). Οι άνθρωποι αυτοαναιρούνται πλειστάκις, λέγοντας άλλα αντί άλλων, αναλόγως των περιστάσεων. Του Θεού όμως είναι «πιστός ο λόγος». Ό,τι λέγει είναι ακατάλυτο και αιώνιο. «Το δε ρήμα Κυρίου μένει εις τον αιώνα». (Α' Πέτρ. 1,25).

Και ενώ η αγριεμένη θάλασσα και ο δυνατός άνεμος υπακούουν στο πρόσταγμα του Κυρίου «σιώπα, πεφίμωσο», ενώ και τα πονηρά πνεύματα υποτάσσονται στον λόγο του και εκβάλλονται, οι άνθρωποι απεναντίας έχουν την ελευθερία και τη δύναμη να απιστούν και να αντιτάσσονται. Να κλείνουν την καρδιά και τα αυτιά τους, όταν Εκείνος μιλάει. Όσο όμως και αν απιστούμε εμείς, «εκείνος πιστός μένει». Δεν μπορεί να αρνηθεί τον εαυτό του, να αθετήσει τους λόγους του. «Αρνήσασθαι εαυτόν ου δύναται» (Β' Τιμ. 2, 11-13). Οι λόγοι του θα εκπληρωθούν όλοι στον καιρό τους. Πόσο ευλογημένος ο άνθρωπος που «επίστευσε τω λόγω, ω είπεν αυτώ ο Ιησούς»! (Ιω. 4, 50).

Πού ανήκουμε εμείς; Μήπως σε εκείνους που «τοις ωσίν αυτών βαρέως ήκουσαν»; (Ησ. 6, 10). Που έχουν τα αυτιά τους για στολίδια μόνο και όχι για να ακούνε;